

Noua cartică
a
Noului seş de cuiă
a
Noii **D**repte

FOAIA INTII

Totul este nou sub Soare! **N**ici un fir de iarba n-a vazut toamna trecuta, nici un mar si nici o para, nici o dalie si nici un singur fir de cinipa. **C**alendarul din perete e strain anului trecut, puberul de astazi e strain secolului trecut, tot ce traieste are un inceput iar lumea fiind veche nu ramine inceputului decit atit : sa fie nou. **S**i totusi, nimic nu este nou sub Soare cu exceptia istoriei pe care n-o cunosti.

Miscarea asupra careia-ti arunci astazi ochii, pentru a vedea daca te reprezinta, pentru a verifica daca, eviscerata, in intestinele-i te recunosti are si ea o istorie. **N**u este egala cu ultima-i incarnare intocmai cum intr-o discutie despre mere marul de anul trecut nu inseamna decit un alt mar, ca si cele din anul curent, ca si cele din fiecare an. **S**i totusi din forme se poate cunoste esenta, si tot asa cum marul din curte nu va face, peste o iarna, pere nici **D**reapta nu se va schimba peste o vara in strimba (sau, pentru a folosi notatia comuna, in stinga).

Dreapta este astazi si a fost dintotdeauna, dinaintea inventarii americanilor, dinaintea inventarii germanilor, dinaintea latinilor si dinaintea **R**omei trei lucruri mari si o multime de lucruri mai marunte.

In primul rînd, **D**reapta a fost totdeauna, este astăzi și va fi negresit o anumită așezare a sinelui în cursul istoriei. **P**entru omul de dreapta vocea unui popor nu se reduce și nu se rezuma la vocea poporenilor în viața și umblători pe glie astăzi. **P**entru omul de dreapta vocea poporului de astăzi se îngemanează și se alătură vocii celor morți, care-si striga și-si cînta în continuare, de dincolo de groapa și de peste mormînt crezul lor, speranța lor, gustul lor.

Aceasta alăturare nu-i lucru simplu și nu se rezolvă singura și de la sine. **I**ntr-o casa în care trăiesc trei generații, copii, părinți și bunici pot încapa neînțelegeri venite din osebiriile felului de viață, crezului, speranței ori gustului fiecăruia, datorite într-o țară întreaga, și mai ales într-o țară cu istorie, cum este **R**omania.

Dificultatea uriasă îl sperie pe socialist, care-i întotdeauna și în tot locul omul soluțiilor simple și deci inutile, universale și deci stupide, complete și deci de neșosif.

Dificultatea uriasă nu-l sperie pe omul de dreapta, și aici se vadește sozul omului : e de dreapta acela ce alege soluția care-i corectă indiferent cât ar fi de dificilă. **N**u-i de dreapta acela care alege soluția simplă indiferent cât e de inadecvată.

Tocmai de aceea sunt și rari politicienii de dreapta : pentru ca politica este arta și știința compromisului, ori ca atare ea se pretează mai comod minții de stînga, dispusă oricînd să mai strîmbe puțin lentila telescopului pentru stîngul scop de-a aduce trei stele necoplanare mai aproape de colinearitate aparentă. Și totuși acest dezavantaj nu trebuie și nu poate să fie destul cuvînt pentru a descuraja omul de dreapta de la a-și aduce contribuția lui în viața publică, tocmai pentru ca de dreapta fiind el nîciodată nu se poate descuraja.

In al doilea rînd, **D**reapta a fost totdeauna, este astăzi și va fi negresit o anumită așezare a sinelui în societate. **P**entru omul de dreapta oamenii nu se nasc, oamenii devin. Simpla naștere e banal act fiziologic, de care pînă la urmă toate mamiferele se găsesc capabile. **O**mul însă se deosebeste de toate vietuitoarele tocmai prin devenirea sa, semn exterior al vieții sale interioare. **F**orma exactă a devenirii umane nu se găsește nicaieri prescrisă (chiar dacă la examinare s-ar găsi abundență de texte afirmînd contrariul) ci este o problemă deschisă asupra careia s-au aplecat mulți înaintași, mai faimosi ori mai obscuri, mai echipați sau mai cu miinile goale.

Fondul devenirii umane este însă o problemă absolut personală, și cel mai vadit semn al falimentului intelectual imanent stîngii tuturor

timpurilor și tuturor locurilor este încercarea dinaintea menita esecului de-a crea din mijloace economice, spornice și cât mai sintetice o devenire *pret a porter*, buna pentru toți. **A**sa ceva nu se poate și nici nu se va putea, oricâte progrese tehnice și științifice se vor îngramadi cocîrjînd spînzarea omului modern.

Cunoscînd acestea omul de dreapta se preocupă de educație, în primul și cel dintîi rînd a sa proprie. **C**unoscînd acestea omul de dreapta se vadește tolerant și înțelegător cu ceilalți în ce privește problemele lor, dar în același timp ferm și hotărît în ce privește sfera lui personală. **A**ceastă dualitate și echilibrul pe care ea îl reclama nu este lucru ușor, ba chiar dimpotrivă e o fisură în complacenta și confortul zilnic atît de adîncă încît raspunde în chiar dificultățile ultime ale lumii.

Dificultatea uriasă nu-l sperie pe omul de dreapta, și aici se vadește soîul omului : e de dreapta acela care se bucură să vadă așa fisura, așa dificultate fără fund ori capăt, tocmai pentru că știe, înțelege și acceptă ca miza vieții omului e abordarea problemelor cu adevărat dificile. **C**hiar dacă rezolvarea lor nu-i posibilă și nu va fi vre-odată, efortul trînteii cu ele e ziditor și unica sursă de umanitate.

In al treilea rând, **D**reapta a fost totdeauna, este astăzi și va fi negresit o anumită așezare a sinelui îndesine. **O**mul de dreapta nu se judeca pe sine după vorba semenilor, fie ea critică sau laudă, fie ea sinceră sau interesată, fie ea cum ar fi. **O**mul de dreapta se judeca pe sine după ce știe despre istorie și lume, după ce crede despre bine ori rău și după ce spera de la sine și de la viitor. **O**r așa judecându-se pe sine tot astfel îi judeca și pe ceilalți, ca-i sunt familie, camarazi sau străini.

Omul de dreapta înțelege și accepta ca el singur e suveran peste toate actele sale, peste toate credințele și opiniile sale, peste toată istoria sa proprie ca ființa în lume. **O**r suveran fiind el este în primul rând și mai ales responsabil. **D**e aceea omul de dreapta chiar dacă oricând dispus și oricând gata a-l ajuta pe cel în nevoie nu aștepta niciodată ajutorul altora, chiar dacă la o ananghie îl poate cere.

De aceea omul de dreapta nu vede statul drept rezolvitorul tuturor și oricaror probleme ale oricui din drum. **O**mul de dreapta vede statul drept garant al respectării dreptății așa cum se reflecta ea în legi și a istoriei așa cum se reflecta ea în proprietatea privată. **P**entru omul de dreapta efortul organizării statale se îndreapta nu spre a rezolva probleme, ci spre a împiedica creerea de probleme noi. **A**tita timp cât societatea nu-si bate singura cuie în

talpa, problemele lumii se pot rezolva si se vor rezolva fara indoiala de catre fiecare in parte, in casa lui, in gradina lui, in familia lui, intre prietenii si camarazii lui.

Nimeni nu devine om de dreapta. **F**iecare se naste de dreapta. **U**nii recunosc mai devreme, altii recunosc mai tirziu, destui mor fara sa fi recunoscut vre-odata, poate unii chiar si fara sa fi inteles vre-odata.

Nimeni nu isi calculeaza afilierea la dreapta. **N**u exista beneficii de obtinut, nu exista pozitii de atins, nu exista laude, onoruri si linguseli de atras. **P**entru copii si pentru mintile ramase in copilarie dreapta nu ofera nimic de interes tot asa cum un blid cu delicios ghiveci manastiresc nu-i de nici un interes pisicii manastirii.

Nimeni n-are nevoie de nimic anume pentru a fi de dreapta. **U**n schivnic intr-o chilie uitata afara de pe orice harta, un miner inca viu dar inchis in mina pe veci de-o alunecare de teren, un batrin asezat extenuat in anticamera doctorului de la care tocmai ce-a auzit cuvintul metastaza in infricosata forma plurala sunt toti si dintr-o data oameni de dreapta. **A**sa au fost si-naainte, doar ca atunci cind televizorul are sonorul dat prea tare bataile inimii se-aud mai greu.

FOAIA A DOUA

Chiar dacă nimeni n-are nevoie de nimic anume pentru a fi de dreapta, omul fiind de la natura o ființă socială, unii oameni aleg de bunăvoie lor să-și trăiască gândurile împreună cu alții, de-o seamă și pe potrivă lor, carora le zic camarazi.

Cuvântul e mai puțin important decât conținutul său. Totuși, în limba română tovarășia denotă o asocieră în vederea unui scop, față de care se și judecă atât ea însăși cât și diferenții tovarăși. Camaraderia, pe de cealaltă parte nu are scop, ea izvorăște pur și simplu dintr-o cauză, dintr-o comuniune de idei și-o potrivire de caracter. Ca atare niște hoți sunt tovarăși în vederea hoției lor, niște negustori se pot întovărași în negustoria lor dar doi puștani ascultând aceeași muzică la câte-o jumătate de casă sunt pur și simplu camarazi.

Chiar dacă semnul e mai puțin important decât fondul caruia-i este semn, totuși camarazii pot alege, ei în sine lor, acele semne care le par adecvat însemn camaraderiei lor. Ca le afișează în public sau doar între ei, ca tin de haine sau se așează direct pe piele, un simplu gest sau două vorbe bine alese pot oricând servi acestei nevoi fundamentale umane.

Unii camarazi aleg anume sa foloseasca insemne considerate nepermise, mai ales daca se intimpla sa se gaseasca esuati in vre-o oboșita societatea socialista multilateral dezvoltata, tocmai pentru a-si arata, metasimbolic, relatia particulara cu istoria, cu societatea si cu sinele. **A**ceasta practica nu este nici interzisa nici obligatorie, ci tine ca si tot ce face si tot ce spune omul de dreapta de a lui suverana judecata si propria liber arbitru.

In nici un caz si in nici un loc muncitorul cel mai bun nu-i acela care tine in mina cele mai multe scule, oratorul cel mai bun nu-i acela care tine cel mai indelungat discurs si bucatarul cel mai bun nu-i acela care adauga cele mai multe condimente-n oala. **T**ot astfel o ingramadire oricât de ampla de insemne diverse nu aduce victima deversarii ei nici cu un pas mai aproape de **D**reapta, cum de altfel nici parfumul, chiar turnat in mari cantitati si inca si mai ampla diversitate nu aduce micul drogher ambulant mai aproape de igiena.

In traditia antica a **D**reptei, organizarea se face in cuiburi, grupuri mici de trei pîna la sapte insi, toti de-acelasi gen.

Exista doua modele de crestere ale oraselor, vazute in opera din vremea antica incoace. **M**odelul latin presupune concentrarea populatiei intr-o singura metropola, care

exploateaza pentru a se sustine suprafete tot mai întinse, înțelese și privity în termeni degradanti. Acest model trist și nesustenabil sfîrsește în toate aplicatiile concrete întocmai ca și Roma strivita de Odoacru, sau ca Parisul strivit azi de imigranti. Acest tip de oras este un cancer care crește pîna cînd își secatuiește mediul înconjurator și care moare întotdeauna rapus de revolta legitima a coloniilor mai apropiate sau mai îndepartate din a caror spoliere își captusea nimicul.

Modelul grec presupune o forma fixa care odata saturata își trimite colonistii în alte zari pentru a recrea acolo modelul orasului ce i-a nascut în lume oameni. Acest tip de oras este aïdoma plantelor, care cresc din sol, înfloresc la soroc, își imprastie semintele și apoi, daca le vine vremea mor în sine, dar întotdeauna și pentru totdeauna supravietuiesc în fîicele lor.

Partidele, organizatiile și adunarile oamenilor de orice fel safla și ele aïdoma oraselor. Chiar daca modelul partinic la moda astazi, în lumea noastra strimba, tine de prima categorie, totusi un om de dreapta nu poate participa și nu se poate regasi decît în cea de-a doua.

Cuiburile nu sunt decî o curiozitate istorica, o nastrusnicie nascocita din nevoia de-a ne trezi noi diferiti de restul lumii sau pur și simpla o nimer reala întâmplatoare. Ele decurg necesar și

inevitabil din ideile și afinitățile omului de dreapta, și chiar dacă ne vom întâlni în grupuri oricât de largi îngăduie suprafața lumii și-n situații oricât de diverse desfasoara curgerea timpului, totuși fiecare dintre noi va fi plecat la drum, cîndva, dintr-o casuta mîitica.

Cuiburile sunt împartite după gen, femeile întâlnindu-se cu femei și bărbații cu bărbați nu dintr-un fanat simț de moralitate burgheza și nici dintr-o nedemna intenție de marginalizare a femeii. Faptul simplu și de neocolit este că de la natura afinitatea care uneste femeia și bărbatul e fulguranta, adinca și de-o cu totul alta sorginte decît camaraderia pe care se bazeaza cuibul. Peste o nepotrivire de pareri, peste o gresala, peste o jignire chiar oamenii pot trece, dar din iubire inselata ori neîmpartasita fac și-au făcut dintotdeauna moarte de om.

Cuibul poate să fie și să rămîna secret, dacă așa hotarasc camarazii. Cuibul poate de asemenea să participe la viața comuna a mișcării ca atare, dacă așa hotarasc camarazii. În acest din urma caz va avea după o vreme un drapel national pe care-si va aseza însemnele sale proprii - singurul blazon de adevarata noblete - și peste care se vor aseza însemnele onoarei, recunoasterii și aprecierii de către celelalte cuiburi și de către ceilalți camarazi.

Nici un cuib nu se poate forma din mai puțin de trei persoane. **A**cești trei însă împreună își vor alege de comun acord un șef : acela pe care ceilalți doi cad de acord e șeful.

Atît șeful cît și toți ceilalți trebuie să își conducă purtarea și să își strunească comportamentul de așa natură încît apartenența să fie și să rămîna pentru fiecare o mîndrie și o onoare. **M**ai mare dovadă de rîdicol și regretabil înfanțilism nu se poate concepe decît despartirea după formare a unui cuib pe “nepotrivire de caracter”. **F**iecare e bine sfătuit să masoare de oricîte ori e nevoie înainte, ca să taie o singură dată, cam ca și chirurgul care odată ce-a făcut mișcarea înapoi n-o mai poate da.

Cu trecerea timpului și acumularea experienței camarazii dintr-un cuib pot porni la drum formîndu-si cuiburi noi, în care să învețe pe alții, tineri or doar nou veniți. **A**ceastă cale nu este obligatorie, ci doar la dispoziția inclinației și abilității fiecăruia, după dorințe și puteri.

Rolul fundamental al cuibului rămîne educația membrilor, în primul și cel dintîi rînd a fiecăruia de către sine, în al doilea rînd a celui mai nou de către cel mai vechi, a celui mai tînar de către cel mai în etate, a celui mai puțin experimentat de către cel mai

experimentat. **N**imeni nu-si va impune vechimea, virsta ori experienta altuia, ci dimpotriua cel nou, cel tinar ori cel fara experienta, cunoscindu-se, cu de la sine putere si din a sa dorinta va cere sflatul si ajutorul camarazilor sai in masura sa i-l ofere.

Rolul secundar, dar prin aceasta deloc negliabil, al cuibului este organizarea actiunii si comunicarea cu celelalte cuiburi si cu ceilalti camarazi. **C**redinta poate sa existe la fel de bine si cu fapte si fara, tot asa cum un spic e tot spic si daca are boabe si daca nu. **C**ine isi doreste insa a fi acel spic fara boabe ?

Nimeni nu va judeca negativ un camarad pe temeiul excesivei inclinatiei spre contemplare, tot asa cum nu-i locul papadiei sa judece fraga pentru floarea-i prea tardiva : fractul papadiei se spulbera-n vint. **T**otusi, oamenii se judeca dupa fapte, si intre camaradul vadit prin activitate si cel presupus prin tacere in multe cazuri preferinta camarazilor va curge natural spre cel dintii.

FOAIA A TREIA

Seşul unui cuib va avea întâi grija de camarazii din cuibul său, care-i vor fi ca fraţi buni, nu cumnati şi nici veri, iar apoi de toate cuiburile născute din cei plecaţi din cuibul său, cu parinteasca grija.

Ii va ajuta în tot ce se poate, în toate timpurile şi-n toate locurile, în orice ananghie a vieţii lor, cu un sfat ori o povata, cu orice poate ori au ei nevoie. **L**e va fi tot timpul alături, se va pastra totdeauna drept, obiectiv, va spune întotdeauna adevărul aşa cum este fără grija de a supara pe oricine ar fi. **N**u va promite niciodata nimănui ceva nedrept, nu se va preta la a birşi şi nici nu va pleca urechea la birşa.

Se va sili a-si mentine întotdeauna judecata dreapta, se va strădui a trece peste toate tulburările, interesele, tentaţiile. **D**aca va gresi isi va recunoaste cinstit gresala, întru învăţatura tuturor camarazilor, pentru ca omul din greseli învata. **D**aca va gresi atât de grav încît conştiinţa sa nu-i îngaduie a merge mai departe se va retrage el singur, eventual întrînd modest într-un cuib nou după o perioadă de reculegere pe care singur si-o va alege.

Seşul de cuib va organiza viaţa cuibului, prin

întilniri cel puțin săptămânale, prin activități și acțiuni menite să educe și să învețe întreg cuibul, să ajute fiecare camarad să crească în sine, să servească nevoile și interesele legitime ale celorlalți camarazi și ale țării întregi.

Seșii de cuiburi întilnindu-se ori între ei ori împreună cu toți camarazii ori în public își vor purta și-si vor vadi respect și dragoste fratească. Nu va exista între ei loc de înghionțeli ori numaratori, tot așa cum bărbații după vîrsta pubertății nu se mai apuca să-si scoată partile din nădragi spre a le compara după lungime. Camarazii sunt cu toții camarazi, și respectul, onoarea și preeminența de care se bucura unul sau altul vine din conștiința și din bunăvoia celorlalți, iară nici într-un caz din socotelile lui proprii.

Cînd mișcarea în totul ei are a lua o decizie, aceasta se va prezenta seșilor de cuib din timp pentru a o discuta în cuiburile lor. Cînd decizia nu interesează decît o anumită parte (cum ar fi de exemplu după o împărțire geografică) atunci problemele se vor prezenta celor direct interesați.

De regula deciziile mari se iau în unanimitatea seșilor de cuib, ori prezenți de față ori reprezentati prin seșul cuibului din care-au purces. Atunci cînd unanimitatea nu se întruneste, seșii de cuib și toți camarazii au

datoria morala de-a isi formula cit mai limitata le ingaduie constiinta rezervele, pentru a ingadui celorlalti sa purceada la drum, si odata purces la drum ii vor ajuta, cit se poate de mult peste rezervele lor, ca niste camarazi adevarati.

Atunci cind insa opozitia nu se poate limita la rezerve ci considera cu adevarat decizia incompatibila ori contrara spiritului Dreptei si constiintei lor, la vot nu se va pune, pentru ca adevarul nu rezulta si nu se instituie prin atare procedeu. **D**aca decizia se poate salva ca initiativa a cuiburilor de acord cu ea bine, iara daca nu va cadea.

Nimeni nu va purta dusmanie altuia pentru ca acela s-ar fi opus unei masuri ori alteia, intelegind fiecare camarad ca respectul incepe si se sfirseste aici, si exact asa cum va respecta constiinta si persoana altuia exact la fel merita si el a fi insusi respectat.

Daca se va ajunge ca miscarea sa fie reprezentata politic sau in orice fel de adunari publice, acela care reprezinta va fi singurul raspunzator de calitatea zisei reprezentari. **S**e va sili intotdeauna sa arate adevarat si util gindirea de dreapta, sa contribuie si sa ajute intru interesul public in cadrul acesteia si sa slujeasca tarii in primul rind, camarazilor sai abia in cel de-al doilea rind iar intereselor

josnice niciodata.

Reprezentantul isi va urma constiinta lui, si in asa fel incit sa lucreze ca un element de care sa fie mandri cetatenii toti si camarazii toti.

Un om de dreapta care nu-i bine primit si bine vazut intre oameni in general adesea a gresit undeva, ceva cumva. **A**cea gresala se cere gasita si remediata, in primul rind pentru sine, in al doilea pentru noi toti.